

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da forbød han strengt sine disciple at sige til nogen, at han var Kristus. Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham og sagde: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!« Men Jesus vendte sig om og sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.« Da sagde Jesus til sine disciple: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?«

Matthæusevangeliet 16,13-26

-

Hvis man besøger Rudolph Tegnens Museum oppe ved Dronningmølle, kan man ikke undgå at få øje på en seks meter høj skulptur. Skulpturen står i et ottekantet rum med 11 meter til loftet og forestiller en ældre herre, vist nok modelleret over kunstneren Rudolph Tegner selv.

Den høje herre bærer på en kolossal nøgle, der er omkring fire meter lang. Skulpturen hedder Sankt. Navnet henviser selvfølgelig til den Peter, vi hører om i søndagens evangelietekst, disciplen Simon som får tilnavnet Simon Peter. Peter betyder klippe på græsk. På Tegnens skulptur er det en kæmpenøgle, der stjæler ens opmærksomhed. Den ser meget tung ud, endda så tung, at skulpturen nærmest må læne sig bagover for ikke at tippe forover. Der er også det spøjse ved skulpturen, at Sankt Peter er lænket til selve nøglen uden mulighed for selv at slippe fri. Han er altså lænket til den genstand, der skal skabe frihed for andre. Eller som skal spærre dem inde. Han kan ikke flygte fra sin livsopgave.

Ifølge traditionen er Sankt Peter bærer af nøglemagten. Det er Peter, der bestemmer, hvem der kommer gennem den berømte Perleport i himlen og hvem der må gå skuffede derfra – og tage en tur i Helvede. Sådan er det blevet fremstillet gennem århundreder, hvis ikke

ligefrem gennem årtusinder. Vi protestanter mener dog ikke, at et enkelt menneske, Simon Peter, kan opnå den slags magt. Og da slet ikke ham der forråder Jesus før hanen har gaaet de berømte gange, hvis det endelig skal være. Men forestillingen om Sankt Peters nøglemagt lever i bedste velgående. I Rom finder vi Peterskirken, verdens største kirke, der er opkaldt efter ham, som fik betroet nøglemagten. Kirken er så stor, at den har fået sit eget land, Vatikanstaten, og studerer man landets flag, ser man to nøgler, en guldnøgle og jernnøgle. Ifølge traditionen giver den første adgang til Himmeriget, den anden til Helvedes porte.

Fordi Jesus siger til Peter, som vi hører i dag: *Du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene.* Det er grunden til, at man har talt så frygteligt meget om Sankt Peter og himmeriget og de her berømte nøgler. Men traditionen står stærkt, og den nuværende pave Frans forstås som en direkte efterfølger til disciplen Peter, som katolikerne forstås som den første pave – fordi Peter døde i Rom. Og fordi Peter var den første disciplen, som blev kaldet til at følge Jesus.

Se, det lyder jo som den rene magi, og det er sådan set også. For tager man det for bogstaveligt, alt det med nøglerne og perleporten og Sankt Peter på en sky, risikerer man at ende i et skummelt hjørne af kristendommen. Så bliver man hurtigt fanget i fordommens land. Og så møder man folk, der spørger: *Tror du så virkelig på, at Gud sidder på en hvid sky? Og at man kommer op til Sankt Peter, når man dør?*

Hvis man tror, at Himmeriget bestyres af et Sankt Peter, bevæger man sig ud i et uhyggeligt tanke-eksperiment. For kan et enkelt menneske have så meget magt? Omvendt er det med at være forvirret ikke noget nyt. Disciplene var også godt og grundigt forvirrede over, hvad der var op og ned i den sag. Hvor meget magt kan et menneske have? For dem var det dog noget andet, der fyldte, nemlig spørgsmålet om hvem Jesus egentlig var. Jesus spørger dem jo direkte: *Hvem siger folk, at jeg er?* Og så svarer de ellers i øst og vest: *Johannes Døber, Elias, Jeremias og alle mulige andre profeter.* Folk tager altså fejl. Lige indtil Peter bliver spurgt og svarer: *Du er Kristus, den levende Guds søn.*

Det er grunden til, at han får overrakt nøglemagten af Jesus. Som en slags præmie for at have svaret rigtigt på et temmelig svært spørgsmål. *Hvem siger I, at jeg er?* Og Peter svarer: *Du er Kristus, den levende Guds søn.* Det er dét det handler om. Den levende Guds søn. Det er så at sige nøglen til at forstå, hvem Gud egentlig er. Hvem der har magten, over levende og døde. Og så kan man ellers ophøje Peter og alle mulige andre, til en apostel, man kan bygge verdens største kirke i hans navn og forestille sig, at han skal sidde der ved Perleporten og dømme de nyankomne til himmel eller helvede. Men så bytter man rundt på Gud og menneske. Peter var rigtig en vigtig discipel, men han var ikke Guds søn. Og som

kristne må vi aldrig sætte troen på mennesker højere end troen på Gud. End ikke i politik eller fodbold, selvom det kan være fristende.

Den problematik havde den Luther også nogle ret skarpe holdninger til, dog ikke så meget om fodbold, så vidt vi ved. Men havde han levet i dag, ville han sige det samme. At det er troen, det kommer an på. Troen på Kristus, den levende Guds søn, som vi hører om i dag. Det handlede ikke om en eller anden nøglemagt. Luther skrev et rasende lille skrift, der hed *Om nøglerne*. Det handlede om, hvordan kirken havde misbrugt nøglebilledet til at skaffe sig store rigdomme. Her skrev han: *Det er i sandhed en af de største plager... at de kære nådenøgler bliver misbrugt og misforstået så voldsomt*. Og så fortsætter han ellers i et lang og blodigt *rant* om, at den katolske kirke er grådig og udnytter de godtroende og så videre. Konklusionen for Luther er da, "*Kristi nøgler kræver ingen gerning, men udelukkende tro*."

Det er altså troen, det kommer an på. Ikke alt muligt andet gøgl. Troen er nøglen til at forstå Gud. Vi kan ikke beregne os frem til Guds eksistens eller ikke-eksistens, selvom folk ihærdigt forsøger. Sagen er den, at vi kan tro på ham eller lade være. Og et menneskes tro kan svinge op og ned gennem et liv. Den er dynamisk, kommer i bølger, og tager udgangspunkt i dåbens ord, om at der er en, som er med os i både tro og tvivl.

På samme måde i søndagens tekst. Her går det også fra tro til tvivl på et øjeblik. Kort efter nøgleoverdragelsen siger Jesus til Peter: *Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil*. Her går Peter lige fra at være yndlingsdisciplen til at være selveste Satan. Peter er altså ikke noget særligt.

Det er en klippe ikke. Klipper flækker og forvitrer over tid, klipper får sprækker. Der er dog noget befriende i, at Jesus vælger en forvirret og underlig forræder til at stå i spidsen for sin kirke. At det er på ham, at Guds søn vælger at bygge sin kirke. Ikke på en eller anden englefigur, ikke på et perfekt menneske, men på en utroværdig skikkelse, som ikke engang tør stå ved, at han er en af disciplene, da først det spidser til natten. *Ham kender jeg ikke*, svarer han i templets gård, da Jesus er blevet taget til fange mellem skærtorsdag og langfredag.

At være discipel, eller bare at være kristen, som nu også dagens to dåbsbørn Carlo og Liv, kræver således ikke noget særligt. Hvis Jesus kunne tage imod den forræderiske synder Peter, skal det også nok gå for os andre. Fordi det ikke kommer an på vores præstationer og overmenneskelighed her i livet, men på den tro, vi kan skrabe sammen midt i forvirringen. Selv den mindste tro er også en tro. Det kan vi selvfølgelig glæde os over ovenpå gårsdagens EM-exit. Her gik stemningen også fra euforisk til depressiv på lige godt 3 minutter. Vi må godt ærgre os lidt, også over VAR, imens heldagsregnen har lagt sig over Kongeriget. Men som kristne har vi syndernes forladelse og det giver os mod til at rejse os

hvor vi er faldet. At være et Guds barn er at leve under en mild og nådig dommer. Der ikke hele tiden skal prøve os efter med VAR, kunne man så tilføje. At være et Guds barn er at tro på, at noget af vægten er løftet af skuldrene.

Så tager man op til Rudolph Tegner-museet og besøger den store Sankt Peter, er der måske noget, som falder på plads. Der er en grund til, at Sankt Peter er så tynget af nøglen. Man kan nemlig ikke lægge så meget ansvar og magt over på ét enkelt menneskes skuldre. Det er slet ikke meningen, for så stærkt er intet menneske. Så kast i stedet bekymringerne over på *Kristus, den Levende Guds søn*. Som er med os alle dage indtil verdens ende.

*Derfor kan vi sige lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd,
du som var, er, og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen*